

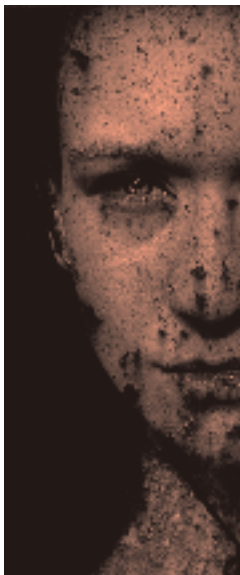

A Wehrmacht átlépi a svájci határt

Azért nem hajtottam rá eddig erre a nőre, gondolja, amiért a nácik se rohanták le Svájcot!

Hitler nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy elveszíti a háborút, s erre az esetre a rezsim vagyonát állítólag svájci bankszámlákra menekítette. Kálmánnak pedig szüksége volt eddig egy nőnemű barátira, egy lelki szemetesládára, vagy nevezzük akárhogyan. De mostanra megnyerte a háborút, vagyis túlélte az apját. Pedig apja számtalanszor elismételte előtte az elmúlt évtizedekben: „Szarra való vagy; amint levezem rólad a kezem, meg fogsz dögleni!”

Igaz, ami igaz, Kálmánban sokszor csupán a barátnője tartotta a lelket. Kapcsolatuk a nő rendelőjében kezdődött, ahol Kálmán kényelmesen befészkelte magát a bőrfotelbe és a téveszméiről mesélt neki. Idő kellett hozzá, hogy érzéseik kölcsönössé váljanak, noha természetesen léteztek tabuk a nő számára. Azzal nyugtatta magát, hogy az orvos–beteg kapcsolatba belefér, ha egy-egy kiállításon kézen fogva jelenik meg a fiúval. Az orvostikánál azonban kevésbé zavarta, hogy férjnél van.

Ha egy pszichotikus roham napokon át az ágyhoz szegezte Kálmánt, a nő elrejtette előle feminim vonásait és gyújtó hangú szónoklatokat tartott a fiatalembernek. Kálmán becülje meg magát; megvan benne a képesség arra, hogy legyőzze a skizofréniát. Pusztán léte erre a bizonyíték. Az ősei azért maradtak életben, mert elég erősek és találékonyak voltak ahhoz, hogy mindent túléljenek. A génállományukat pedig átörökítették Kálmánra is. A fiú ilyenkor fásultan szemügyre vette önnön kezfejét. Tisztán látszottak rajta az apró pikkelyek, amelyekből a bőre összeáll. Nem szeretett arra gondolni, hogy a távoli ősei mindenféle sauruszok voltak. Rendszerint elengedte a füle mellett a nő mondatait, fálnak fordult és várta a következő hallucinációt.

Mégsem őt, hanem az apját vágták le a kötélről néhány hete, egy ködös hajnalon.

Már otthon elhatározta, hogy lefekszik ma a nővel. Most itt kuporog mellette az anyósülésen, és a visszapillantó tükörben diszkrétén szemrevételezi annak szép arcát. Lágy dinári vonások, bár orra tövében a hatalmas anyajegy kissé diszsonáns.

– Merre? – töri meg a csöndet a nő és lefékez egy elágazásnál.

– Jobbra a Feketeházig! – kap észbe Kálmán, mert belefeledkezett gondolataiba. Pár perc múlva, a haranglábnál megállítja a kocsit. A nő nem kérdez semmit; kiszáll, nekítámaszkodik az autó testének és rágyújt. Kálmán a léleklaranghoz sétál. Állítólag apja halála napján is meghúzták a kötelét. Háromszor, ahogy Lentihegyen szokás időtlen idők óta. Kálmánnak már gyerekkorában szöveget ütött a fejébe a gondolat, hogy vajon az utolsó lentihegyiért ki fogja meghúzni a harangot. De hát ez eldönthetetlen, mint a tyúk meg a tojás problémája. Óvatosan a nőre sandít, aki unottan fújja a füstöt. Kálmán nem szeretné, ha éppen most hordanák tele magasztos gondolatok a szép szemeket könnyekkel.

Legközelebb az elhagyott háznál szólal meg. Behajtanak a feljárón át a kerítés nélküli, elgazosodott udvarba. A nő behúzza a keziféket, de mielőtt kiszállna, inhalál az asztma elleni pipájából és fényvédő krémet ken végig az arcán. Kálmán egy ideje már az omladozó vakolatot csodálja a falakon, amikor a nő melléje lép.

– Mostantól mindez a miénk! – jelenti ki a fiatalember nem kis önérzettel, és elégedetten szippant a májusillatú levegőből.

– A tiéd! – javítja ki a nő, és mutatójával finoman megböki Kálmán oldalát. A fiú ránéz. Kicsit bántja, hogy a nő nem érzi sajátjának is, ami az övé. Aztán, mintegy próbaképpen, mégis átöleli törékeny vállát.

Félóra múlva már forr a fekete a kotyogóban. Kálmán csak szemes kávéval talált a konyhai kredencben, de csöppet se bánja. Mialatt férfiasszozgatásokkal annak rendje s módja szerint megdarálta a kávészemeket, a nő elismerő pillantásokat lövellt feléje. Kálmán viszont izgatott volt. Nem tudta, nem ismétlődik-e meg ezúttal is az a fiaskó, amit korábban már számtalanszor átélt férjes asszonyokkal. Akik visszautasították a közeledését, majd fájdalomdíjképpen értékes ajándékokat vásároltak neki. Tele van otthon az egyik fiók az így kapott tárgyakkal. De ha ez a nő sem teszi neki szét a lábát, biz' isten meg fog sértődni, mint az a volt magyar miniszterelnök, akiből egymás után kétszer nem kértek a választópolgárok.

Torkig vagyok azokkal a nőekkel, akik kompenzálóknak, gondolja Kálmán, miközben ünnepélyesen megtölti a csészéket. Elfogódottan mosolyognak egymásra a nővel, és zavarukban kávéval koccintanak. Még sohasem voltak így kettesben a világ végén, mindenkitől távol. Nem tudják, mit illene ilyenkor mondani.

– Kérsz még? – emelkedik fel jobb híján székéről a fiú, amikor a nő kiürült csészéje koppan az asztallapon.

– Nem, köszönöm – mosolyog vissza rá amaz –, ez ma már a harmadik. Ha még egyet iszom, intoleránssá válok!

Ó, nem, azt Kálmán se szeretné. De a tréfás hangtól felbátorodik. Bár félig van még a csészéje, félretolja és odahúzza székét a nőéhez. Egy darabig közvetlen közről néznek egymás szemébe. Aztán a fiú kinyújtja egyik kezét, és ügyetlenül megsimogatja a nő arcát. Hogy nem ütközik ellenállásba, a fényvédőkrém-illatú kezeket is megragadja, és egyenként végigcsokolja a nő ujjait.

– Ne kívánd meg felebarátod feleségét! – szólal meg most amaz, de egyetlen mozdulatával sem cáfolja meg hajlandóságát. – Második Törvénykönyv ötödik fejezet, huszonegyedik vers...

– A házasság nem mentesít a szerelem kötelessége alól! – válaszolja a begerjedt fiú és elkezd kigombolni a nő ingét. – Andreas Capellanus, tizenharmadik század.

– A Wehrmacht átlépi a svájci határt... – súgja később partnere fülébe, mert megtetszett neki a háborús hasonlat. A nő akkor már félúton van az orgazmus felé.

Félóra múlva ruhátlanul cigarettáznak az egyetlen ágyon a lakásban. A nő fejét Kálmán vállgödrébe illeszti. Most még annyit se beszélnek, mint a szeretkezés előtt. Próbálják feloldozni a kialakult helyzetet. A fiú a parkettán heverő bársonynadrágját nézi, amint körbejárja azt egy magányos csótány. A szülei utálták, ha szanaszét hagyta a ruháit. Kialakult közöttük egy sajátos munkamegosztás, amikor Kálmánt kellett fegyelmezni. Mindkettejüket elöntötte az indulat, de egyikük türtőztette magát. Rendszerint apja kezdett ordítózni, ettől anyja megnyugodott és még ő csitította férjét. Ilyen magától értetődően válhattott szét egymástól a törvényhozó és a végrehajtó hatalom is, gondolja a fiú. Anyja halála után persze leegyszerűsödött a helyzet. A kontroll nélkül maradt, elvadult férfi ész nélkül

üthette-verhette, szidalmazhatta fiát. A nő tanácsolta Kálmánnak még kapcsolatuk kezdetén, kezdjen el egy gyógyszeres terápiát, és mintegy annak kiegészítéseképpen költözön albérletbe, amint teheti.

– A gyógyszerkezelés versenyfutnak a skizofréniával – mosolygott szomorkásan ifjú páciensére –, mi válasszuk a kerülő utat!

– Jól hallom, helikopter zúg odakint? – fülel most Kálmán.

– Igen – feleli elmélázva amaz. A szeme még ködös a mámortól. – Miért kérded?

– Tudnom kell, nem hallucinálok-e.

A nő durcásan fordul a fal felé.

– Illúzióromboló vagy!

A fiú gondolkodóba esik. Mikor is hallotta ezt utoljára a nőtől? Aha, 2001 tavaszának egyik estéjén. A nő éppen összeveszett a férjével, sírva telefonált Kálmánnak; kérte, menjen fel hozzá. Kitárták az ablakokat, leoltották minden fényforrást és a sötétben hevertek egymás mellett a franciaágyon. Sokáig nem esett szó köztük, hallgatták a kinti forgalom zaját. Aztán a nő tett egy megjegyzést az idilli nyugalomra. Kálmán pedig, maga sem tudja, miért, válaszul egy cikkről kezdett beszélni, amit aznap olvasott a Corriere della Serában. Elég jól beszélt esperantó nyelven, úgy-ahogy elboldogul hát az olasszal is. A cikkben Szolzenyicin szólította fel a fiatalokat, hogy ne tévessze meg őket a jelenlegi boldog békeidő. Tudniillik a harminckilences nyár is gyönyörű volt és reményekkel teli. Siamo tutti nella storia, mindannyian benne élünk a történelemben.

Persze, hogy illúzióromboló volt Kálmán, tudja ezt maga is. De az idő Szolzenyicint igazolta. Néhány hónap múlva leomlottak az ikertornyok New Yorkban.

Értelmetlenül sokáig folytatják a vizet a zuhany alatt. Háromszor is leszappanozzák egymást, mintha egy elkövetett közös bűnt próbálnának lecsutakolni a másiktól. A nő akadémikus férjére gondol, aki tegnap megpróbálta tudományos magyarázatát adni gyakori félrelépéseinek. A férfiaknak éppen úgy igényük van az állandó társra, mint a szexuális partnerek váltogatására, fejtegette és hozzátette, hogy ez egy antinómia. Baszd meg az antinómiádat, gondolta a nő, de fennhangon nem mondott semmit. Helyette ma lejött ide a páciensével és bosszúból lefeküdt vele. Nemcsak a házastársi hűségnek, az orvosetikának is fittyet hányt. Ébredszik benne a bűntudat.

Kálmán pedig csodálkozva konstatálja, hogy ágyékán keresztül az imént a lelkéből is kiürült valami. Bizony nemcsak egy házasságot, hanem egy barátságot is el lehet hálni. Pedig a nő alighanem meg akarja fogni majd magának. Ő azonban érzékeny búcsút fog venni tőle, a kettejük közötti orvos–beteg kapcsolatnak úgyis annyi. A fiú önelégülten mosolyog, hiszen ezt a könyörtelenséget éppen azoktól az őseitől örökölte, akiket a nő emlegetett neki.

Ahogy megbeszélték, visszafelé Kálmán fog vezetni. Amint elhelyezkedik a volánnál, mégsem tudja megállni, hogy a nőhöz forduljon és megkérdezze:

– Jólesett?

A nő tesz egy mozdulatot, ami vállrándításként és bólintásként is értelmezhető. A fiú nem erőlteti a témát, de eszébe jut, hogy titokban már egy hete nem szedi be a gyógyszereit, csak azért, hogy ma teljesíteni tudjon az ágyban. Elvárhatna a nőtől egy elismerő szót.

Éppen tőle hallotta, hogy a neuroleptikum, aminek a szedését abbahagyta, az állatok téli szendergéséhez hasonló állapotot idéz elő a betegekben.

– Tavasz van, ideje felébredni! – csúszik ki a száján és beindítja a motort. A nő nyugtalanul néz rá, de ő mintha észre se venné. Ahogy gyorsul a kocsi, gondolatai is mind sebesebben váltják egymást.

– Öt körül ér haza a gyerek az iskolából... – próbál a fiúval kontaktust teremteni a nő, mert érzi, hogy valami nincs rendjén.

Kálmán találkozott már a nő tinédzser fiával. Egyszer a gimnáziumból morcosan érkezett haza, mert osztálytársai megviccelték. Kálmán azzal a bon mot-val vigasztalta, amit egy amerikai filmből hallott: a menő felnőttek mind népszerűtlen kamaszok voltak. Aztán elfintorodik egy másik emléktől. Volt valami fajtalan, vérfertőző erotika abban, ahogyan a nő fia homlokán nyomkodta a pattanásokat.

És most nemzzen ő is gyerekeket ennek a nőnek, hogy a pat-
tanásokat nyomkodhassa a homlokukon?

Na ne.

A nő észbe kap.

– Lassíts! – kéri szelíden, és reménykedve turkál a retiküljé-
ben, mert olykor ő cipeli magával a fiú gyógyszereit.

A novai parton ereszkednek lefelé, amikor Kálmán fülében
megszólal az a hang. Vékonyka csilingelésként kezdődik, mint
amikor a karácsonyfaágon megrázzák a csengettyűt. Aztán egy-
re mélyül és erősödik. Mire a fiú elengedi a kormányt, és fülei-
re szorítja kezeit, addigra harangzúgássá változott és egészen be-
tölti a fejét. Kálmán nem érzékeli, amikor lesodródnak az út-
ról, nem vesz tudomást arról, hogy a kocsi számtalanszor meg-
pördül a tengelye körül, nem hallja, ahogyan a nő staccatóban
sikolt mellette.

Kitartó zúgás marad csupán a világból; valaki rázza, örülten rángatja a lélekharang kö-
telét, mert éppen most távozik az utolsó lentihegyi. ■ ■ ■

BeckTamás (Zalaegerszeg, 1976): a Nyugat-magyarországi Egyetemen szereztem bölcsészdiplomát.
2005 óta publikálok prózát és verset különböző folyóiratokban. Kétszer nyertem oklevelet a Salvatore
Quasimodo Költőversenyen. Többször szerepeltem országos antológiákban (*Szép versek, Körkép*).

